

Arrest

nr. 53 308 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 29 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 21 september 2009 dient verzoekster (samen met haar partner) een asielaanvraag in.

Op 31 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wordt hiervan per aangetekend schrijven d.d. 31 maart 2010 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit M. in Bosnië-Herzegovina. U bent in het bezit van de Bosnische nationaliteit. U bent gehuwd met H.M.(O.V. ...) met wie u twee kinderen hebt. Deze verblijven momenteel bij uw ouders in Zenica. Sinds 2004 woonde u in een barak in M., gelegen in P. in

het kanton Zenica (Federatie van Moslims en Kroaten). Twee maanden nadat jullie daar jullie intrek hadden genomen begonnen u en uw echtgenoot er problemen te kennen met een aantal mensen, die jullie provokeerden, intimideerden en om geld vroegen. Ze schuwden hierbij fysiek geweld niet. U vermoedt dat ze uit de buurt of uit elders in Zenica afkomstig zijn. U weet niet wat hun etnische afkomst is. Ze zouden het wel op jullie gemunt hebben omdat jullie Roma zijn. Jullie durfden hiervoor geen beroep te doen op de politie. Ze hadden er immers mee gedreigd jullie desgevallend te zullen vermoorden. Hierdoor kreeg u psychische problemen waarvoor u behandeld werd. Uiteindelijk vormden deze problemen de aanleiding voor jullie vertrek uit Bosnië. Op 21 september 2009 dienden u en uw echtgenoot in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Bosnische identiteitskaart neer, uitgereikt in Zenica op 23 september 2004, alsook verschillende medische documenten uit Bosnië en België aangaande uw psychische problemen en uw opname hiervoor in het verleden in het ziekenhuis van Zenica.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot, H.M., werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Het door u aangehaalde motief voor uw vertrek uit Bosnië vormden uw aanhoudende problemen met een groepje van drie à vier jongeren uit uw buurt. Deze provokeerden u en uw echtgenote en eisten op geregelde tijdstippen geld van jullie. U gaf te kennen dat geld het enige motief vormde voor hun handelen (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). Gepolst naar de etnische achtergrond van deze jongeren gaf u aan dat het om zowel Bosnische moslims als Roma, zoals uzelf, ging (CGVS, p. 5). Als dusdanig hebt u niet kunnen aantonen dat deze provocaties de privaatrechtelijke (inter-persoonlijke) en gemeenrechtelijke (stafrechtelijke) sfeer te buiten gaan en aldus onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie zouden ressorteren. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt bovendien dat u bij eventuele (hernieuwde) problemen in dit verband om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de Bosnische autoriteiten. Internationale bescherming kan immers pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. In dit verband dient er te worden opgemerkt dat u verklaarde na uw terugkeer uit Duitsland nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 3). U verklaarde tevens dat u zich in het verleden nooit tot de politie of enige andere autoriteit heeft gewend om uw problemen met deze personen kenbaar te maken. U deed dit niet omdat uw belagers er desgevallend mee hadden gedreigd u en uw gezinsleden te zullen vermoorden (CGVS, p. 6). Deze door u aangehaalde reden is echter niet afdoende ter verantwoording van uw nalaten. Het betreft hier immers jarenlange (sinds 2004-2005) provocaties en bedreigingen waarvan redelijkerwijze mag aangenomen worden dat u alle mogelijke stappen onderneemt om uw veiligheid te garanderen. Het indienen van een klacht houdt daarenboven ook een specifiek verzoek tot bescherming in. Tot slot kan hieraan toegevoegd worden dat u evenmin aannemelijk hebt gemaakt dat het voor u en voor uw gezin onmogelijk zou zijn om zich elders in de Federatie van Moslims en Kroaten te vestigen, om aldus problemen van provocatie en intimidatie in Perin uit de weg te gaan. Uw problemen waren immers louter lokaal van aard en u haalde daarbuiten geen andere problemen aan (CGVS, p. 5-7).

De door u neergelegde identiteitskaart is niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit en herkomst uit Bosnië wordt immers niet door mij betwist."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststelling te doen wijzigen. Geen van de door u neergelegde documenten kan immers een ander licht werpen op de bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en herkomst uit Bosnië, alsook uw psychische problemen worden niet door mij betwist. Met betrekking tot uw gezondheidsproblemen kan nog worden toegevoegd dat deze volgens uw echtgenoot (CGVS echtgenoot, p. 4) voortvloeien uit de problemen die u kende met personen uit uw buurt. Deze houden, zoals hierboven reeds bleek, echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geoordeeld dat de provocaties louter van privaatrechtelijk en gemeenrechtelijk aard zouden zijn en niet gelinkt zijn aan haar ethnische afkomst terwijl zij duidelijk heeft gewezen op het feit dat de 'provocateurs' het op haar en haar echtgenoot hadden gemunt omdat ze Roma zijn. Haar echtgenoot werkte en de Bosnische moslims wilden hen beroven. Zij werden als Roma gekleineerd en gepest. Om deze reden heeft zij haar kinderen achtergelaten bij de grootmoeder waarna zij en haar echtgenoot vluchtten. Verzoekster is tijdens een van de aanvallen gevallen en heeft daardoor haar milt verloren. Zij werden bedreigd te zullen worden vermoord indien zij een klacht zouden indienen bij de politie en dit door het in brand steken van hun barak. Aangezien zij al waren bedreigd, konden zij deze doodsb bedreigingen "au sérieux" nemen. Bovendien had verzoekster geen vertrouwen in het feit dat de politie iets zou doen met hun klacht. Het feit dat dit kon gebeuren in de barakken toegewezen door en onder toezicht van humanitaire organisaties verklaart dat er elders in het land geen mogelijkheid is om zich te vestigen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, (H.M.). Zij heeft geen andere motieven ingeroepen dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft **bij arrest van 17 december 2010 de** aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (H.M.) verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag wordt verworpen omdat de aangehaalde problemen de privaatrechterlijke (interpersoonlijke) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) sfeer niet te buiten gaan waardoor de problemen niet onder de criteria van de vluchtelingenconventie vallen en deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij niet op de bescherming van de Bosnische autoriteiten kon rekenen. Evenmin kan verzoeker aannemelijk maken dat hij zich niet elders in de Federatie van Moslims en Kroaten zou kunnen vestigen om alzo de problemen van provocatie en intimidatie in P. uit de weg te gaan.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat hij gepest werd door Bosnische moslims omdat hij werkte en omdat hij Roma is, kan verzoeker niet worden gevolgd. Uit het gehoorverslag d.d. 10 februari 2010, p. 5 blijkt immers het volgende: "- wie zijn zij? Het is gemengd; er zijn zigeuners in die groep; moslims; ze spreken af te samen en drinken samen. – 3 à 4 personen in totaal dus bestaande uit zigeuners en moslims? Ja, en ze hebben mij en mijn vrouw non-stop geprovoceerd. –Waarom viseerden ze jullie? Dat weet ik niet; het zijn mensen die niet graag werken; ze kijken bij wie ze een beetje geld kunnen stelen." Bovendien verklaarde verzoeker: "-U werd enkel door hen geviseerd om het geld? Ja, zo ja, dat weet ik; in elk geval vroegen ze steeds om geld. –Andere redenen die u kan bedenken waarom ze u viseerden? Ik weet het niet. Ik had hen niets kwaad gedaan." (gehoorverslag CGVS p.6) Uit de verklaringen van verzoeker blijkt aldus dat hij Bosnië heeft verlaten omdat hij geprovoceerd werd door jongeren, onder wie zowel Bosnische moslims als Roma en dat geld het enige motief was voor hun handelen. De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker alleen gepest werd door Bosnische moslims blijkt niet overeen te stemmen met zijn verklaringen afgelegd op het CGVS. In casu oordeelde de commissaris-generaal aldus terecht dat de provocaties en intimidaties de privaatrechtelijke

en gemeenrechtelijke sfeer niet overstijgen. Opgemerkt wordt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoeker verklaart het feit dat hij geen klacht heeft ingediend bij de politie op grond van het feit dat hij als Roma op weinig begrip kan rekenen en weinig vertrouwen heeft in het feit dat de politie iets zou ondernemen om hem te helpen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker dient alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat uit niets blijkt dat verzoeker bij eventuele (hernieuwde) problemen, geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de Bosnische autoriteiten. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten na zijn terugkeer uit Duitsland, noch met de administratie, noch met de politie (gehoor CGVS, p.3). Verzoeker verklaarde tevens dat hij nooit de politie heeft gecontacteerd (gehoor CGVS, p.6) en dat hij gedurende al die jaren nooit elders hulp zocht (gehoor CGVS, p. 7). De commissaris-generaal oordeelt aldus terecht dat internationale bescherming pas kan worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij na de jarenlange (sinds 2004-2005) provocaties en bedreigingen stappen zou ondernemen om zijn veiligheid te garanderen.

Verzoeker verwijst naar de bedreigingen, het feit dat zijn echtgenote de milt heeft verloren tijdens een gevecht en de doodsb bedreigingen; met name dat zijn barak in brand zou worden gestoken. Deze redenen verantwoorden echter niet waarom verzoeker geen bescherming heeft gezocht. De commissaris-generaal stelt terecht dat het indienen van een klacht precies een specifiek verzoek tot bescherming inhoudt. Bovendien motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waarom het voor hem en voor zijn gezin onmogelijk zou zijn om zich elders in de Federatie van Moslims en Kroaten te vestigen en om aldus de problemen van provocatie en intimidatie in P. uit de weg te gaan.

Verzoeker betoogt dat deze bedreigingen blijkbaar konden gebeuren in de barakken toegewezen door een humanitaire organisatie en tevens onder toezicht van de humanitaire organisatie. Verzoeker stelt dat "men er zeker mag van zijn dat er elders in het land geen andere mogelijkheid was om zich elders te vestigen en dit argument dus van de hand kan worden gedaan". De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde jarenlang te zijn geprovoceerd en geïntimideerd door een groep jongeren (3 à 4) die eveneens in de barakken woonden en dat het steeds dezelfde personen waren waarmee verzoeker problemen kende (verhoor, CGVS, p. 5-6). In de bestreden beslissing wordt aldus terecht vastgesteld dat de problemen louter lokaal van aard waren. Verzoeker haalt daarnaast geen andere problemen aan. Waar verzoeker betoogt dat hij zich niet elders in het land kon vestigen nu deze bedreigingen konden gebeuren 'onder toezicht' van een humanitaire organisatie, weerlegt verzoeker niet het motief dat de problemen lokaal van aard waren en deze problemen van provocatie en intimidatie in Perin uit de weg kon gaan door zich elders te vestigen. De Raad wijst erop dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn (in casu P.), het statuut van vluchteling kan geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken. Rekening houdende met de omstandigheden van verzoeker kan dit redelijkerwijs van hem worden verwacht.

Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, die correct zijn, steun vinden in het administratief dossier, raken aan de kern van verzoekers vluchtmotieven en niet op afdoende wijze worden weerlegd in het verzoekschrift, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten dat de aangehaalde problemen privaatrechtelijk en gemeenrechtelijk zijn; dat niet aannemelijk is gemaakt dat hij niet op bescherming van de Bosnische autoriteiten kon rekenen en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt zich niet elders in de Federatie te kunnen vestigen. De motivering van de bestreden beslissing blijft staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In fine van het verzoekschrift betoogt verzoeker dat zijn problemen aanleiding geven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Uit de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Inzake verzoekers asielmotieven of problemen werd besloten dat deze niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aangezien verzoeker niet kan aannemelijk maken dat hij niet op de bescherming van de Bosnische autoriteiten kon rekenen. Bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat verzoeker op basis van dezelfde feiten een reëel risico op ernstige schade kan aantonen. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond."

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verzoekster verwijst naar haar gezondheidsproblemen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelt dat deze problemen volgens haar echtgenoot voortvloeien uit de problemen die verzoekster kende met de personen uit hun buurt. Deze problemen (van privaat- en gemeenrechtelijke aard) houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal merkt vervolgens terecht op dat voor een beoordeling van de medische elementen verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN